

פתח דבר

מחזור התצלומים החדש של עדי נס עוסק בשכבת גיל המקדימה בזמן את גיבורי הסדרות הקודמות שלו, ובסביבה המאזכרת את העיירה שבה גדל. במקום חיילים במדים אנו פוגשים בעבודותיו החדשות נערים מעיירות פיתוח, החווים מסע חניכות וגיבוש זהות בתמימות כובשת לב. החזרה אל זכרונותיו כנער מתבגר בקריית גת מאפשרת לעדי נס להתמודד מחדש עם יסודות אוטוביוגרפיים ולתת להם מקום משמעותי יותר, שבו מתאחדים זכרונות הילדות, מיתוסים יוניים קלסיים ומיתוסים ישראליים. ההכלאה בין מיתולוגיות מקומיות לרחוקות מאפשרת לבחון מחדש הן את העולם הפרטיקולרי העכשווי של עדי נס והן את עולם המיתוס והאמנות, המשמשים לו כתבנית וכמראה מקום.

המרחב שבתוכו מאכלס עדי נס את נעריו מוגבל לבמה מצומצמת – בין קירותיהם המתקלפים של השיכונים וברחובות הדלילים של עיירת הפיתוח. מקווה המים, שאמור היה להזכיר את האגם הזך שבו מגלה נרקיסוס את בבואתו, אינו אלא שלולית מים דלוחים לצד שפת מדרכה עירונית. הבמה, התוחמת את זירת ההתרחשות, ממקדת את תשומת לב הצופה לדרמה המתחוללת מולו, שמאירה באור זהוב, רך ומעודן את גופם החשוף של גיבוריה. פרטי נוף, כגון בתצלומים המתייחסים לקסטור ופולידאוקס או לנמרוד של דנציגר, דומה שהם אינם אלא "מסך אחורי" לסצינה המתרחשת בקדמת הבמה, המדגישה את הפער שבין הדמויות לבין הסביבה שבתוכה הן פועלות. החלון הסגור שלא נשקף ממנו חוץ, הנמצא בחדר שבו ישנים שישה נערים בגילאים שונים, רק מחריף את המצוקה שבה הם נתונים.

עדי נס מצטרף לקבוצת אמנים מכובדת הכוללת את יוסי ברגר, מרים כבסה, אוהד מרומי, יהודית סספורטס ויואב שמואלי – כולם זוכי הפרס לאמנות ישראלית מטעם קרן נתן גוטסדינר. תודתנו ליעל ונתן גוטסדינר על מסירותם ואהבתם לאמנות הישראלית הצעירה. תודה לחברת צוות השופטים ואוצרת התערוכה, אלן גינתון, על עבודתה המסורה. לעדי נס תודה על הסבת מבטנו אל עולם כה עשיר ומרתק הנמצא בקרבנו.

פרופ' מרדכי עומר

מנכ"ל ואוצר ראשי